

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. E.**, nar. , státní příslušnost Arménská republika, evidenční číslo, hlášen na adrese , adresa pro doručování: , zast. JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM- 296/LE-LE21-ZA14-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí žádné pronásledování. Namítá, že v průběhu správního řízení uváděl, že byl několikrát napaden policií, zbit a od té doby má problémy s páteří. Pronásledování policií z důvodu svého protestu proti nesvobodným volbám považuje za porušování základních lidských práv. Dále nesouhlasí s názorem žalovaného, že jeho tvrzení jsou účelová, nepřesnost v jeho výpovědích byla způsobena „asi špatným tlumočnickem“. V Arménii se obává o své zdraví a pronásledování ze strany státu prostřednictvím policie. Napadené rozhodnutí

považuje za nezákonné a vadné, navrhl proto, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobce namítal, že žalovaný si pro své rozhodnutí nezajistil dostatek podkladů, a to zejména ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, když žalobce tvrdí, že byl ze strany vládního režimu pronásledován pro uplatňování svých politických názorů zejména z důvodů svého členství a aktivit v opoziční skupině Arménský národní kongres. Žalovaný nesprávně posoudil intenzitu útoků, kterým byl žalobce vystaven, když nelze vyloučit, že podobným útokům by byl vystaven i po svém návratu. Žalobce žalovanému dále vytýká, že vychází výhradně z oficiálních dokumentů, bez ověření faktického stavu, závěr žalovaného, že činnost výše uvedené opoziční strany není plošně a masivně omezována a že žalobce nevyčerpal právní nástroje ochrany v Arménii, je nepodložený. Žalovaný tak dle názoru žalobce porušil zejména § 68 odst. 3 správního řádu, když nepřesně a neúplně zjistil skutkový stav, který nesprávně právně kvalifikoval.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce uváděl, že byl od roku 2004 členem Arménského národního kongresu a od roku 2009 měl mít kvůli svým aktivitám pro tuto organizaci, která se dle něj stala politickou stranou až v roce 2013, problémy. Žalovaný odkázal na informace Infobanky ČTK, kde se uvádí, že Arménský národní kongres (Arménské celonárodní hnutí) byl založen jako společenskopolitická organizace v roce 1988 a v roce 1991 byl přeměněn na politickou stranu poté, co se v roce 1990 stal vládní stranou. V roce 2004, kdy měl žalobce do strany vstoupit, se tak jednalo o etablovanou politickou stranu, t. č. opoziční. Podle žalovaného tak žalobce o straně, jejímž byl členem a aktivně se účastnil politické činnosti, uvádí zcela nepřesné informace. Žalovaný dále poukázal na zjevné rozpory v žalobcem uváděných počtech a dataci jeho zadržení, zatčení či jiného napadení nebo omezování osobní svobody. Žalobce dle žalovaného nevyčerpal právní nástroje, jak se proti nedovolenému jednání neznámých osob, kterými byl i zbit, a to včetně policie, bránit. Na jednání příslušníků policie nepodal žádnou stížnost jejich nadřízenému orgánu, ačkoli mu v tom nebránila žádná objektivní překážka. I dle sdělení ombudsmana, které žalobce doložil a ve kterém mu dle jeho vyjádření bylo sděleno, že pro řešení jeho problémů se má obrátit na soud, tak neučinil. Podle shromážděných podkladů je Arménský národní kongres v současné době v arménském parlamentu zastoupen sedmi poslanci. Z toho dle žalovaného vyplývá, že činnost dané opoziční strany není v Arménii nijak plošně a masivně omezována. Dále žalovaný upozornil na to, že žalobce neměl za svého pobytu mimo místo svého hlášeného pobytu v Arménii vůbec žádné potíže, ať už s policií či jemu neznámými lidmi. V Pšatavanu (městu v blízkosti tureckých hranic, asi 50 km od Jerevanu), žil bez potíží po dobu šesti měsíců do svého odjezdu z vlasti. Žalobce může svou situaci vyřešit prostým přestěhováním v rámci své vlasti. Žalovaný poukázal i na to, že žalobce z vlasti vycestoval bez jakéhokoli zájmu

státních orgánů a bez potíží. Z předložené kopie cestovního pasu žalobce (v něm vlepeného víza do USA a vstupních a výstupních razítek) je zřejmé jeho opakované vycestování a návrat do vlasti v letech 2009, 2010 a 2012. Přestože žalobce tvrdí, že měl ve vlasti potíže od roku 2009, do Arménie se opakovaně vrátil. Podle žalovaného žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí tvrzené nebezpečí ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, když tomu tak ani v minulosti nebylo. Odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného s odkazem na informace ČTK ohledně existence Arménského národního kongrese, jsou nesprávné. Žalobce odkázal na stránky wikipedie v arménském jazyce, kde se uvádí, že jako strana tato organizace vznikla v roce 2008 a v roce 2012 se stala parlamentní stranou. V tomto směru jsou naopak informace uváděné žalovaným nepřesné. Ohledně zranění žalobce uvádí, že k prvnímu vážnému zranění došlo v roce 2009 u příležitosti nepokojů spojených s výročním protivládních demonstrací v roce 2008, při kterých bylo zabito 10 lidí. V roce 2009 s ohledem na politickou situaci v zemi, žalobce podnět k vyšetření zranění nedal.

V roce 2012 byl žalobce jako zástupce politické strany členem komise na dohlížení regulérnosti voleb. Poté, co vnesl výhrady k činnosti komise, byl zbit. Intenzita tohoto útoku nebyla sice tak silná jako v roce 2009, nicméně obnovila právě zranění z roku 2009. Žalobce se obrátil na policii, tato však věc odložila. Proto následně žalobce hledal pomoc u ombudsmana. Tento se také věcí nechtěl zabývat. Je pravdou, že ombudsman odkázal žalobce na soud, což žalobce neučinil s vysvětlením, že soudní moc je pod vlivem moci výkonné, proto nelze očekávat, za situace, kdy věc byla odložena policií, že by se žalobci dostalo ochrany jeho práv. Výklad žalovaného o nevyužití všech možností k ochraně svých práv považuje za absurdní. Podmínkou udělení azylu není vyčerpání veškerých možných prostředků k „ochraně“ v zemi původu, zvláště když je zřejmé, že tyto podněty by byly neúspěšné a pouze byly by záminkou k dalším represím ze strany státních orgánů.

Žalobce byl od roku 2012 po podání stížnosti u Policie Arménie podrobován kontrolám ze strany policie spojenými s brutálním zacházením. Proto se také následně ukryl v Pšatavanu. Závěr žalovaného, že má možnost svoji situaci řešit přestěhováním v rámci Arménie, považuje žalobce za zkreslený a nemožný pro řešení své situace i v budoucnu. Žalobce nepopírá, že měl možnost cestovat, jeho problémy se státními orgány se vyhroutily až po podání stížnosti v roce 2012.

Žalobce upozornil, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je motivována politickými důvody, nejedná se o ekonomické, když v zemi původu zanechal značný majetek a rodinu. Žalobce výslovně uvedl, že je připraven se při změně politické situace (ke které nedojde dříve než po volbách 2016) do Arménie vrátit. Žalobce trvá na tom, že žalovaný posoudil věc nesprávně, neobstatal úplné informace k řádnému posouzení věci a poškodil práva žalobce na řádném řízení tím, že nebyl zajištěn kvalifikovaný tlumočník.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání za přítomnosti tlumočníka do jazyka arménského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 11. 2013 uvedl, že je arménské národnosti i státní příslušnosti, vyznává pravoslaví. V době bývalého SSSR byl členem Komunistické strany, potom se stal členem Arménského národního kongresu. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Do ledna roku 2013 žil v Jerevanu, kde dosud žije jeho manželka spolu se třemi dětmi. Půl roku před odjezdem z vlasti žil v Pšatavanu. Vlast opustil 26. 7. 2013 letecky do Prahy na základě českého víza, pokračoval letecky do Německa a dále vozem taxi do Holandska. Tam byl okraden, žil asi měsíc a půl na ulici. Koncem září 2013 byl kontrolován policejní hlídkou, protože neměl doklady umístili ho do tábora pro nelegální cizince a tam požádal o azyl. Dne 26. 11. 2013 byl na základě Dublinského nařízení převezen do ČR, jako země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že Arménii opustil, protože se cítil být ohrožen ze strany státu, vrátit se tam nemůže, ač tam zanechal manželku s dětmi a majetek (dům, pozemky, obchodní společnost). O mezinárodní ochranu žádá proto, že je členem opozice, v Arménii byl pronásledován, několikrát byl zbit policií, obává se o život. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že v Jerevanu organizoval demonstrace a účastnil se jich, při parlamentních volbách působil jako pozorovatel za Arménský národní kongres, jeho sestra byla tzv. zplnomocněnou osobou. Oba chtěli zabránit falšování výsledků voleb, jeho sestra byla napadena „lidmi od státu“ a žalobce ji bránil. Dále uvedl, že dne 8. 3. 2013 při vzpomínkové demonstraci byl zbit policií, poranili mu páteř. Několikrát byl neznámými lidmi odveden z místa svého bydliště se zavazanýma očima na neznámé místo, bili ho a vyhrožovali mu zabitím, pokud se svou činností nepřestane.

V následném pohovoru provedeném téhož dne žalobce uvedl, že vízum k vycestování si zařídil prostřednictvím cestovní kanceláře. V minulosti cestoval do Ameriky, Emirátů i jiných zemí. Sdělil, že ve vlasti byl členem Arménského národního kongresu, který je v opozici, organizoval a účastnil se demonstrací. Byl pronásledován, přicházeli k němu domů lidé v civilu a otáčeli mu ruce za záda. Několikrát mu zavázali oči a odvezli ho pryč, mlátili ho, na třech místech má poraněnou páteř. K tomu došlo v roce 2009. Od roku 2009 ho ještě několikrát odvezli a bili a požadovali, aby podepsal prázdné papíry, což odmítl. Když bránil při napadení svou sestru, bil dva lidi lahví od vodky. Po tomto incidentu ho odvedli, zbili a rozbili mu hlavu. Potom utekl. Vyhrožovali mu zabitím, pokud se dál bude zabývat svou činností. Šest měsíců před odjezdem z vlasti se schovával na vesnici, s rodinou byl ve spojení, ale i manželka s dětmi pobývala různě u příbuzných. Žalobce vypověděl, že od roku 2004 nebo 2005 se stal členem Arménského národního kongresu, který byl zprvu organizací a od roku 2013 se stal politickou stranou. Je řadovým členem, žádnou funkci nezastával. Jeho činnost spočívala v tom, že spolu s dalšími členy pomocí mikrofónů veřejně informovali obyvatele Jerevanu o konání demonstrací, které se konaly pětkrát až desetkrát za rok. Pokud jejich konání magistrát nepovolil, pořádali i nelegální demonstrace. Usilovali, aby se předseda jejich strany Levon Ter-Petrosjan stal znovu prezidentem. Na některých

demonstracích zasáhla policie, naposledy při volbách dne 6. května. Po skončení demonstrace policie některé lidi zadržela. Stalo se to i žalobci, odvezli ho na policii, odmítli o tom učinit záznam. Naposledy, když ho bili a poranili mu hlavu, žádal o pořízení záznamu, což odmítli s tím, že když neví, kdo ho bil, nic nezapíše. Po zadržení na demonstraci byl policisty bit, nutili ho, aby se dalších demonstrací nezúčastňoval, aby se vzdal svých politických myšlenek, dávali mu podepsat prázdné papíry, nikdy však nic nepodepsal. Dále sdělil, že oficiálně nebyl nikdy zatčen. Poprvé byl policií zadržen v dubnu 2009 při příležitosti vzpomínkové demonstrace k událostem předchozího roku. Policisté se dozvěděli, že žalobce je jedním z organizátorů této akce, chytli ho na chodbě před bytem a odvezli. Žalobce dále uvedl, že měl i potíže s lidmi od vlády (při volbách nutili lidi, aby volili vládní stranu), poprvé ho napadli dne 6. 5. 2012. Chtěli dávat volební lístky do uren, žalobcova sestra to viděla a nedovolila jim to. Pozvali si ji ven a začali ji bít, žalobce ji šel bránit. Dva lidi zbil, pak bili oni jeho, bylo jich 7 nebo 8, pak omdlel a nic si nepamatuje. Lidé od vlády ho ještě několikrát odvedli z domova se zavazanýma očima, několik dnů ho někde drželi a bili, předkládali mu k podpisu prázdné papíry, v jednom případě měl podepsat, že dobrovolně vystupuje z Arménského národního kongresu. Poprvé ho muži od vlády odvezli 8. dubna 2009. Uvedl, že na čtyřech až pěti demonstracích Arménského národního kongresu veřejně vystupoval, upozorňoval na nespravedlnost ze strany vlády. V průběhu pohovoru dále sdělil, že v Praze se náhodně setkal s jedním Arménem, který mu poradil, aby odjel do Nizozemí a tam požádal o azyl. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že v Nizozemí dostal léky na vysoký krevní tlak.

Při doplňujícím pohovoru dne 27. 11. 2014 žalobce uvedl, že nesouhlasí se svým převozem z Nizozemí do ČR. Namítl, že ČR má s Arménií dobré vztahy a budou ho chtít poslat domů. Za vším dle něho stojí arménská vláda. Zopakoval, že měl problémy s vládou, po návratu by mu hrozila smrt. K dotazu žalovaného ohledně cestování žalobce do Ameriky, Emirátů apod. žalobce uvedl, že v roce 2008 nebo 2009 byl v Americe na svatbě dcery kamaráda. Tehdy ještě neměl žádné problémy s arménskou vládou. Asi rok předtím byl v Emirátech a potom ještě několikrát. Se zajištěním víz neměl žádné potíže, po návratu rovněž neměl žádné problémy. Dále objasnil, že v Arménii měl stavební firmu a obchod, neměl ekonomické potíže. Než začaly jeho problémy s vládou, všechno prodal, kromě jedné firmy, ta již nyní rovněž nefunguje. K potížím v zemi původu zopakoval, že byl členem Arménského národního kongresu od roku 2004, jeho potíže začaly až v roce 2009, kdy se aktivněji zúčastňoval demonstrací. Uvedl, že v březnu 2008 ho odvezli autem na neznámé místo a tam ho zbili. Při příležitosti ročního výročí událostí z 1. března 2008 zorganizovali v roce 2009 demonstraci, po které žalobce i další osoby odvezli a zbili neznámí lidé, o nichž se žalobce domnívá, že byli od vlády. Bylo mu řečeno, že pokud bude pokračovat, bude on i jeho rodina zabita. Dále zopakoval, že demonstrace organizované Arménským národním kongresem byly většinou nepovolené. U nepovolených demonstrací byli účastníci nejdříve vyzváni k rozchodu, když neuposlechli, policie je pomocí obušků začala rozhánět. Žalobce měl na demonstracích veřejné projevy, tlumočil požadavky demonstrantů, bojovali proti korupci a nezákonnosti. Uvedl, že den před demonstracemi se scházel s L. T.-P., dostával od něj instrukce a předával je dál lidem. Nepamatuje si, kdy se naposledy zúčastnil demonstrace, protože půl roku před odjezdem se skrýval v Pšatavanu u tety. Dále uvedl, že dne 6. 5. 2012 se konaly parlamentní volby, odmítl nabídnutou

kandidaturu, měl obavy o svou bezpečnost. Arménský národní kongres získal v parlamentu 7 nebo 8 mandátů. K dotazu správního orgánu, jak žalobce postupoval v případě napadení ze strany policie či „jiných“ lidí, zda uvedené útoky někde nahlásil, žalobce uvedl, že když se dne 5. 5. 2012 v Jerevanu s ostatními členy strany připravovali na volby, přišli za nimi lidé a začali je obtěžovat. Zavolali policii, ale nic neudělala, požádali i ombudsmana, aby se tím zabýval, ale nikdo jim neodpověděl. Dále uvedl, že když byl tenkrát odvezen, stěžoval si na policii, jen ho poslouchali a nic nese-psali. Pouze naposledy, co byl surově zbit (5. 5. 2012), policie učinila zápis, ale pak se tím dle jeho názoru nezabývala. Oznámení na policii učinil člen jeho strany M. A., má o tom doklad. Několikrát si s manželkou stěžovali na policii, když byl odvezen neznámými lidmi, nikdy se tím nezabývali, řekli mu, že nemá důkazy. Dále vysvětlil a upřesnil, že když v květnu 2012 po uvedeném oznámení policie nic nedělala, požádali ombudsmana, aby se tím zabýval, tam jim ale řekli, že nemohou nic dělat, že v tom nevidí porušení lidských práv (má doklad od ombudsmana). V květnu 2012 lékaře nenavštívil, protože neměl tolik zranění. U lékaře byl jen jednou, v roce 2009, když měl potíže s páteří, byl pořízen rtg snímek. S bolestmi páteře se léčil od srpna 2009 na soukromé klinice v Jerevanu, měl speciální cvičení, masáže, léky neužívá. Zde mu nabídli operaci, ale odmítl. Manželka s dětmi v Arménii nežijí v jejich domě, tam jim hrozí nebezpečí, pobývají u příbuzných. Chtěl by je přivést do ČR, požádal o pomoc advokáta charity. V případě návratu se obává nebezpečí ze strany vlády, měl problémy s policií, režimem. Kdyby se změnila vláda, vrátil by se. Ke svým tvrzením doložil dokumenty – kopie některých osobních dokladů svých, manželky a dětí, kopii svého cestovního pasu s razítky a vízy, list vlastnictví k firmě, pozemku, potvrzení o prodeji pozemku, doklady k bytu, dva dopisy z řízení v Nizozemí (ze dne 27. 9. 2013 a ze dne 22. 11. 2013), zprávu o rentgenovém vyšetření, fotografie z novin z demonstrace v roce 2012, oznámení policie ze dne 18. 5. 2012, dopis od ombudsmana ze dne 2. 6. 2012, potvrzení volební komise o činnosti důvěryhodné osoby pro G. A., 2x potvrzení Arménského národního kongresu o jmenování důvěryhodnou osobou pro volby do parlamentu a zastupitelstva města Jerevan. K předloženým dokumentům poskytl žalobce v rámci doplňujícího pohovoru podrobné vysvětlení.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménské republice. Žalovaný tak vycházel z informace Freedom House z ledna 2013, Výroční zprávy Amnesty International ze dne 23. 5. 2013, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, Informace MZV ČR, č.j. 99322/2014-LPTP ze dne 17. 4. 2014 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, aktuálního znění Infobanky ČTK o Arménii. Žalobci bylo dne 27. 11. 2014 umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a jejich podkladům, navrhnout doplnění. Této možnosti žalobce využil, doplnění ani žádné námítky nevzněl.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná vyjádření. Žalobce namítal, že v průběhu správního řízení, při druhém pohovoru bylo tlumočnicí nesprávně tlumočeno jeho vyjádření. Události, o kterých hovořil, se staly dne 6. 5. 2012, tj. v den konání parlamentních voleb, ale v rozhodnutí je uvedeno, že k tomu došlo dne 5. 5. 2012, což je nesprávné. Pokud je

v rozhodnutí uvedeno, že od ledna 2013 po dobu šesti měsíců bydlel v Šatavanu, namítá, že se tam skrýval před státními orgány a nikoli, že tam bydlel v klidu.

Při dalším jednání soud provedl důkaz překladem listin, které žalobce předložil již ve správním řízení. Jedná se o výše uvedená 3 potvrzení: 1) průkaz důvěryhodné osoby – G. A., se jménem žalobce, pro volby do Národního shromáždění Arménské republiky, vydaný volební komisí volebního okrsku č. 1 dne 31. 3. 2012; průkaz pro volby do Národního shromáždění Arménské republiky, za Arménský národní kongres důvěryhodnou osobou - jméno žalobce, vydaný Ústřední volební komisí Arménské republiky dne 30. 4. 2012; průkaz pro volby do zastupitelstva města Jerevan, za Arménský národní kongres důvěryhodnou osobou - jméno žalobce, vydaný Ústřední volební komisí Arménské republiky dne 1. 4. 2013.

Dále byl pořízen překlad dopisu – Rozhodnutí policie ze dne 18. 5. 2012, kterým vyšetřovatel vyšetřovatelského oddělení Policie AR, ředitelství města Jerevan, kapitán A. C. potvrdil rozhodnutí vedoucího policie, odboru Nor Nork plukovníka A.A. V. o zamítnutí trestního oznámení. V odůvodnění se uvádí, že kapitán policie prozkoumal podklady připravené na základě zprávy ochránce práv AR, který obdržel oznámení od občana A. A. o tom, že ve volební místnosti č. 1/10 představitelé štábu Arménské republikánské strany v opilém stavu vyvolali konflikt a hádali se s žalobcem a jeho sestrou G. Z textu je dále zřejmé, že M. A. podal dne 5. 5. 2012 oznámení na Avanské oddělení policie. Kapitán policie C. po provedeném přezkoumání podkladového materiálu (předseda volební komise, jmenovaní členové komise a pozorovatelé byli k věci vyslechnuti) dospěl k závěru, že během volební kampaně nedošlo k porušení volebního práva nebo zkrácení práv důvěryhodné osoby a nedošlo ke spáchání trestného činu dle trestního zákona a trestního řádu AR, proto rozhodl o zamítnutí zahájení trestního řízení. Kopii tohoto rozhodnutí uložil zaslat ochránci práv AR, oznamovateli – M. A., podklady poslat Avan a Nork, okresnímu prokurátorovi pro ověření zákonnosti. Pod tímto textem je uveden souhlas s uvedeným postupem a podpis vedoucího vyšetřovatelského oddělení odboru Nor Nork Policie AR, ředitelství města Jerevan.

Z překlad dopisu ze dne 21. 6. 2012 plyne, že vedoucí policie Nor Nork plukovník A.A. V. sděluje oznamovateli (panu M. A.), že se Úřadu ochránce práv Arménské republiky zasílá Rozhodnutí policie o zamítnutí zahájení trestního řízení na podkladě jím učiněného oznámení s poučením, že proti uvedenému rozhodnutí se lze odvolat k vyššímu státnímu zástupci nebo soudu do 7 dnů. Přílohou dopisu je citované rozhodnutí policie.

Kopie zprávy o rentgenovém vyšetření ze dne 13. 8. 2009 nebyla tlumočnickem přeložena z důvodu nečitelného ručně psaného textu.

Při další jednání soud k důkazu konstatoval překlad článku z wikipedie - informace o Arménském národním kongresu (citovaného v doplnění žaloby), v němž je uvedeno, že se jedná o existující spojenou opoziční koalici pod vedením L. T.-P., skládá se z části členů Arménského národního hnutí a různých opozičních politických stran, hnutí a osobností. Založen byl v roce 2008. Po parlamentních volbách v roce 2012 Arménský národní kongres získal 7 křesel v senátu.

Soud dále k důkazu konstatoval žalovaným předložené zprávy (k výzvě soudu) o aktuální situaci v Arménii:

Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 z 24. 2. 2016 – Stav v oblasti lidských práv ve světě – Arménie, hovoří o tom, že pokojné protesty byly opakovaně přerušovány, s použitím nepřiměřené síly ze strany policie, pořadatelé protestů čelili zatýkání, trestnímu stíhání.

Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 – Arménie z 27. 1. 2016 hovoří o obavách ze zasahování vlády do svobody shromažďování, špatných podmínkách ve věznicích. V roce 2015 úřady v několika případech zasahovaly do svobody shromažďování, a to i silou. V červnu v centru Jerevanu konané demonstrace proti navrhovanému zvýšení elektřiny policie rozprášila s pomocí vodních děl. Policie zatkla více než 200 demonstrantů, zadržovala je po většinu dne a poté bez obvinění propustila.

Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2014 z 25. 6. 2015 hovoří o problémech - korupci a nedostatečné transparentnosti ve státní správě, omezování práva občanů změnit svoji vládu. Policie údajně nadále využívala mučení k získání doznání a údajně bila občany při zatýkání a výslechu. Objevily se zprávy o určitých omezeních souvisejících s cestováním na politické manifestace. Nedostatek vyhovujícího bydlení a omezené ekonomické příležitosti jsou přetrvávajícími překážkami pro vnitřně vysídlené osoby.

Informace MZV ČR, č. j. 103508/2016-LPTP ze dne 2. 6. 2016 uvádí, že pozice neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu je po návratu do vlasti stejná jako u všech ostatních migrantů, tito lidé nejsou pronásledováni, výjimkou mohou být aktivní politici, pokud je jejich žádost neúspěšná a informace stane veřejnou, mohou být terčem pozornosti sdělovacích prostředků. Obecně nedochází k organizované či státem řízené diskriminaci.

Zástupci účastníků setrvali na svých dosavadních vyjádřeních, náklady řízení nepožadovali.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti

k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce, jím předložených dokumentů a na základě výše uvedených informací o zemi původu.

Krajský soud v přezkumném řízení pečlivě hodnotil jednotlivé výpovědi žalobce učiněné ve správním řízení, důkazy, které na podporu svých tvrzení předložil, jakož i žalovaným shromážděné informace o zemi původu, dále zohlednil i v řízení před soudem doplněné informace o zemi původu žalobce. Po uvedeném hodnocení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, správní orgán zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Dle názoru soudu žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že byl v zemi původu pronásledován dle § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu anebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce uvedl, že od roku 2004 byl členem Arménského národního kongresu, ve vlasti měl kvůli své činnosti pro tuto stranu, která je v opozici, problémy. Pokud jde o informace ohledně vzniku a působení Arménského národního kongresu, žalovaný, oproti tvrzení v odůvodnění napadeného rozhodnutí (*...že žalobce uvádí zcestné informace ohledně statutu politické strany, jejímž měl být členem...*) v řízení před soudem připustil, že si ověřil správnost informace ze stránek wikipedie ohledně této strany, které doložil žalobce (viz výše), v rozhodnutí pak popisuje historický vývoj uvedené strany. Z výpovědí žalobce vyplývá, že byl řadovým členem uvedené strany. Uváděl problémy s policií a lidmi od vlády. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že skutečnosti, uváděné žalobcem vykazují značné rozpory, pokud jde o počet a dobu (datum) jeho zadržení nebo fyzického napadení, stejně jako kým byl napaden. Žalovaným popsané rozpory na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí vyplývají i ze soudem podrobně výše uvedených výpovědí žalobce, které učinil v průběhu správního řízení. Nelze přehlédnout, že žalobce uvedl, že poprvé byl policií zadržen v dubnu 2009 při příležitosti vzpomínkové demonstrace k událostem předchozího roku, policisté se dozvěděli, že byl jedním z organizátorů této akce, chytli ho před bytem a odvezli. Na jiném místě uvedl, že „muži od vlády“ ho poprvé odvezli 8. dubna 2009. Z uvedených tvrzení žalobce pak není vůbec zřejmé, kým byl odvezen při popisované stejné události – roční výročí událostí z roku 2008. Naproti tomuto spornému tvrzení dále uvedl, že „lidé od vlády“ ho poprvé napadli dne 6. 5. 2012, v souvislosti s uváděným incidentem při parlamentních volbách. Rozporná jsou i tvrzení žalobce ohledně postupu policie v případě, že byl odvezen, či napaden. V případě událostí z 6. 5. 2012 tvrdil, že policie nic nedělala, nepomohla ani stížnost u ombudsmana, poté uvedl, že policie sepsala oznámení o napadení, ale nijak to neřešila. Z důkazů předložených žalobcem vyplývá, že oznámením incidentu při volbách v květnu 2012, učiněným nikoli samotným žalobcem, ale jeho spolustraníkem panem M. A. se zabývala jak policie, tak i ombudsman. Uvedené rozhodnutí policie bylo zasláno ochránci práv AR, okresnímu prokurátorovi a oznamovateli incidentu s poučením, že proti rozhodnutí lze podat do 7 dnů odvolání vyššímu státnímu zástupci nebo soudu. Jak žalobce potvrdil, další kroky již nečinili.

Krajský soud není oprávněn hodnotit učiněný závěr arménské policie, že oznámeným incidentem nedošlo k porušení volebního práva ani ke spáchání trestného činu. Jak je výše uvedeno, žalobce, resp. oznamovatel incidentu na další doporučené postupy rezignovali. Lze tak souhlasit s učiněným závěrem žalovaného, že žalobce dostatečně nevyčerpal právní nástroje své země původu, jak se proti jednání neznámých osob či postupu nebo nečinnosti policie dále bránit.

Žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, nesporkoval politickou aktivitu žalobce, přijal jím předložené důkazy o jeho působení za Arménský národní kongres v rámci voleb, neshledal však v případě žalobce azylově relevantní pronásledování. Z uvedených důkazů, které byly přeloženy soudem ustanoveným tlumočnickem, ani krajský soud nesporkuje politickou činnost žalobce za Arménský národní kongres, který má v současné době zastoupení v parlamentu. Samotná činnost v opoziční straně však ještě automaticky neznamená, že by všichni její členové byli pronásledováni. Žalobce, jak sám uvedl, byl řadovým členem, jeho tvrzení o potížích spojených s jeho členstvím a aktivitami v uvedené straně vykazují nikoli nepatrné rozpory, jím prezentovaný azylový příběh je nekonzistentní. Věrohodnost intenzity jeho potíží dle názoru soudu snižuje i skutečnost, že žalobce v době, kdy začaly jeho potíže – až v roce 2009, proto, že byl ve své činnosti aktivnější (na jiném místě uvedl, že aktivnější se stal již po událostech ze dne 1. 3. 2008, kdy již v březnu 2008 ho neznámí lidé odvezli autem a zbili) bez potíží opakovaně cestoval do zahraničí, do USA a Spojených arabských emirátů v letech 2008, 2009, 2012. Žalobce k uvedenému vysvětlil, že mohl normálně cestovat, protože tehdy ještě žádné potíže neměl. Tímto vysvětlením však žalobce sám popírá intenzitu výše tvrzených problémů a potvrzuje, že jím uváděné politické potíže v zemi původu, kvůli kterým opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu, ve skutečnosti tak závažnými potížemi nebyly, aby je bylo možné hodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Pokud se žalobce ve vlasti zúčastňoval nepovolených demonstrací, musel počítat s tím, že státní orgány budou adekvátně zasahovat. Aniž by soud chtěl zlehčovat žalobcem uváděné zranění páteře, z předloženého rtg snímku lze pro špatnou čitelnost seznat toliko datum 13. 8. 2009. Žalobce hovořil o potížích v souvislosti s výroční demonstrací v březnu/dubnu 2009. Pokud bezprostředně po údajném bití ze strany policie či „lidí od vlády“ neučinil žádné oznámení příslušným orgánům a nevyhledal lékařskou pomoc, nelze z předložené zprávy ze srpna 2009 vyvozovat, že tam popisované poranění páteře souvisí právě s tvrzenými potížemi z jara roku 2009 (ostatně pro dobu od 15. 6. 2009 do 14. 9. 2009 měl žalobce platné vízum do USA).

Krajský soud připouští, že v řízení žalovaným doložené aktuální zprávy Amnesty International a Human Rights Watch o situaci Arménii, pokud jde o stav v oblasti lidských práv, uvádějí, že není ideální, avšak při individuálním posouzení případu žalobce, soud neshledal jeho obavy z pronásledování za důvodné. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 6A 709/2001, kde je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.*“ Pokud jde o námitku nesprávného

tlumočení ve správním řízení, soud poukazuje na to, že žalobce při pohovoru dne 29. 11. 2013 využil svého práva na zpětné přetlumočení obsahu protokolu, žádné námitky nevznsl. Při doplňujícím pohovoru dne 27. 11. 2014 výslovně uvedl, že nechce využít svého práva na zpětné přetlumočení pohovoru za účelem kontroly. Uvedená námitka, vznesená až v řízení před soudem, tak není důvodná. Jisté pochybnosti pak vzbuzuje námitka žalobce při jednání soudu dne 4. 3. 2016, „že události v roce 2012, o kterých hovořil před správním orgánem, se staly dne 6. 5. 2012, v den konání parlamentních voleb, ale v rozhodnutí je uvedeno, že to bylo dne 5. 5. 2012, což je dle žalobce nesprávné.“ Soud konstatuje, že z žalobcem předloženého potvrzení policie ze dne 18. 5. 2012 vyplývá, že pan M. A. učinil oznámení na Avanské oddělení policie dne 5. 5. 2012 v 15.20 hod. Soudu pak není zřejmé, které tvrzení a tedy i datum, je správné.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace (zohlednil jeho tvrzení o dobré ekonomické situaci), zdravotního stavu (zohlednil tvrzení žalobce o bolestech páteře i skutečnost, že měl k lékařské péči v Arménii přístup a léčil se na soukromé klinice) a věku žalobce, neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle,

vyplývající pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu, je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce vyjádřil v případě návratu do vlasti obavu z postihu ze strany vlády, k uvedenému pak žalovaný odkázal na svá vyjádření ve

vztahu k § 12 zákona o azylu, když ani z hlediska vážné újmy nedospěl k odlišnému závěru. Podstatné závěry ve vztahu k doplňkové ochraně zopakoval. Poukázal na informaci MZV ČR ze dne 17. 4. 2014, podle které nehrozí neúspěšným navrátilcům se žadatelům o azyl do vlasti žádné nebezpečí, ze strany státu nedochází k organizované či řízené diskriminaci těchto osob (obdobně hovoří i aktuální informace MZV ČR ze dne 2. 6. 2016).

Soud má pro provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění i této části rozhodnutí zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením jednotlivých hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz strany 9 až 10 napadeného rozhodnutí). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu nebyly soudem v daném v případě rovněž zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *...„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Ve shodě se žalovaným soud neshledal v případě žalobce splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ani § 14b zákona o azylu.

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

pokračování

32Az 4/2015

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 22. srpna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Alena Poláková